

МАТЕРІАЛИ ДО УКРАЇНСЬКОГО БІОГРАФІЧНОГО СЛОВНИКА

лянській націоналістичній роботі та засуджений до вищої міри покарання. 21.06.1957 Військовий трибунал Одеського військового округу виніс рішення про припинення справи М. Лагвти за відсутністю складу злочину. Повністю реабілітований 1989.

Лит.: Береза І. Ю. Дослідницька і просвітительська діяльність М. Д. Лагвти // Тези доповідей і повідомлень науково-практичної конференції, присвяченої 80-річчю Миколаївського педагогічного інституту. — Миколаїв, 1994. — Ч. I. — С. 63; Жвурецький Я. І., Шитюк М. М. Освітня Миколаївщина — жертви репресій сталінізму. — Миколаїв, 1994. — С. 25; Нікітін В., Пономаренко І. Усім смертям назло // Радянське Прибувжжя. — 16 грудня 1995 р.; Крижанівський С. Спогал і оповідь з ХХ століття. — Київ: Стилос, 2002. — С. 31.

І. Ю. Береза

ЛАЗАРЕНКО Олександр Миколайович (8.03.1897, м. Ніжин—17.03.1997, Київ) — вчений-механік.

Походив з козацького роду. Дід, Лазаренко Гаврило Тимофійович — мешканець Ніжина. Мав синів — Миколу, Івана. Квзьму, які жили в Ічні, де володіли миловарним заводом: Василя, який займався справами батька, брав участь в російсько-японській війні та дочок Марію і Катерину. Батько, Микола Гаврилович (1846—1911) — купець другої гільдії, гласний міської думи. Мати, Марія Михайлівна Малинка (1862—1942) — доч-

ка священника із с. Дорогінка. О. Лазаренко мав сестер — Ольгу (1881—1966), Євгенію (1883—1970), Клавдію (1885—1969), Ганну (1887—1938) та Лілію (1891—1978).

1909—16 О. Лазаренко навчався в Ніжинській класичній гімназії; 1916 — вступив на механічний ф-т Київського політехнічного ін-ту, але навчався там лише один семестр. Закінчив ін-т в 1924.

Під керівництвом Є. О. Патона займався відбудовою Ланцюгового мосту через Дніпро в Києві, працював на заводах «Ленінська квзня», «Більшовик», проектував і будував елеватори. З лютого 1940 був старшим науковим співробітником Науково-дослідного ін-ту автотранспорту УРСР. Розробив спосіб обкатки автотракторних двигунів (авторське свідоцтво № 54545). Цю роботу було покладено в основу кандидатської дисертації, захист якої відбувся в Москві 26.12.1945.

У 1944—52 працював доцентом кафедри технічної механіки Київського ін-ту кіноінженерів; кафедри автомобілів КПП; кафедри технічного ремонту автомобілів, дорожніх та будівельних машин Київського автомобільно-дорожного ін-ту; кафедри виробництва й ремонту автомобілів і дорожніх машин: доцентом, старшим науковим співробітником Центрального науково-дослідного ін-ту Міністерства автотранспорту УРСР.

О. Лазаренко був фундатором і засновником Київського музею дорожнього побуту, відкритого в 1982 на Подолі. 1993 передав власну колекцію до першого ук-

УКРАЇНСЬКА БІОГРАФІСТИКА. ВИПУСК 3

раїнського «Музею пошти», створеного до 1000-річчя м. Ніжина. 1993 на відзнаку заслуг перед містом був удостоєний звання «Почесний громадянин Ніжина».

Тв.: Техніка безпеки при роботі на тракторі. — К.: Гострулиздат, 1930; Автомобили ГАЗ модели А и АА: уход и управление. — К.: ГНТИУ, 1935 (у співавт. з Ф. Ф. Чистяковим); Автомобили ГАЗ — АА. М — 1. ГАЗ — 11. Уход и управление. — К., 1940; (у співавт. з Ф. Ф. Чистяковим); Обкатка й підготовка до експлуатації дорожніх і транспортних машин. — К.: «Техніка», 1969.

М. Т. Шкурко

МЕЛЬНИК Онисим Петрович (3.03.1923, с. Красноставка, тепер в складі с. Добра Маньківського р-ну, Черкаської обл.— 3.09.1969, Київ) — письменник, член Спілки письменників України (з 1962).

Народився в селянській родині. Після закінчення середньої школи 1940 вступив на філологічний факультет Київського педагогічного ін-ту. З початком Другої світової війни був мобілізований. Закінчив скорочений курс Тбіліського училища офіцером-артилеристом.

По війні відбудовував Хрещатик і продовжував навчання спочатку в Київському, а потім в Львівському педагогічному ін-тах (закінчив 1946). З цього ж року систематично виступав в пресі з віршами, малюнками, кореспонденціями. Був літпрацівником газети «Прикарпатська правда» (Станіс-

лав), відповідальним секретарем багатотиражок Пасічнянської та Калужської МТС на Прикарпатті, відповідальним секретарем газети «Молодь України» (Київ).

Поетичні і прозові твори письменника відзначаються розлогістю та яскравістю стилю, глибоким проникненням в духовну суть героїв, розкриттям соціальних та етичних проблем доби.

Тв.: Гвізди сходять з гір: Поезії. — К.: Рад. письменник, 1956; Уклін тобі, земле: Поезії. — К.: Рад. письменник, 1959; Мельник О. П., Бакланов В. М. та ін. Подвиг п'яти тисяч. Публіцистика. — К., 1961; Коли побратешся... — К.: Обласне кн.-газ. вид., 1962; Ми зросли на вітрах: Поезії. — К.: Молодь, 1961; Про що думаєш, сину. Повість. — К.: Молодь, 1963; Не шми, серпе: Роман. — К.: Молодь, 1965; Четверта не загине: Повість, оповідання. — К.: Рад. письменник, 1971.

Лит.: Громова В. В. Мельник Онисим Петрович // УЛЕ. — 1995. — Т. 3. — С. 337; Онисим Мельник // Письменники Радянської України. 1917–1987: Біобібліогр. довідник. — К., 1988. — С. 398.

Л. Г. Рева

МИРОНЕЦЬ Іван Дмитрович (4.09.1900, м. Дубно Волинської губ., тепер Рівненська обл.— 27.12.1937, м. Миколаїв) — літературознавець, педагог.

Вищу освіту здобув на літературному відділенні Ніжинського навково-педагогічного ін-ту. 1925–26 навчався в аспірантурі на кафедрі літератури, досліджував творчість М.